

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Polárka s.r.o.**, se sídlem Praha 4 - Modřany, Malá Lada 1533/7, zast. JUDr. Janem Součkem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 57, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: ALIMPEX FOOD, a.s., se sídlem Praha 9 - Kyje, Českobrodská 1174, IČ: 47115807, zast. JUDr. M. K., patentovým, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2006, zn. O - 83936, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2008, č.j. 9 Ca 80/2006 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2006, zn. O - 83936. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 20. 3. 2000, kterým byl zamítnut návrh žalobce na výmaz slovní ochranné známky č. 187 158 ve znění „POLÁRKA“ z rejstříku ochranných známek. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Rozhodnutí žalovaného se opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č.j. 6 A 15/2001 - 65. Tímto bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2000, zn. O - 83936-93, kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvoinstanční správní rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce na výmaz slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval zejména otázkou přechodu ochranné známky a doby jeho účinků, která byla rozhodná pro další řízení žalovaného, zejm. pro určení doby zániku ochranné známky a od ní se odvíjející dvouleté karenční lhůty. Závěrem zdejší soud uvedl, že pokud by se v dalším řízení ukázalo, že přihláška napadené ochranné známky byla jejím majitelem podána v karenční lhůtě, bude třeba návrhu žalobce na výmaz napadené ochranné známky vyhovět.

V novém řízení tedy žalovaný znovu projednal návrh žalobce, tentokrát ovšem již za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), s ohledem na jeho přechodné ustanovení § 52 odst. 4 tedy jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Zde dospěl žalovaný k závěru, že k zániku práv k namítané ochranné známce došlo uplynutím její ochranné doby, tj. 23. 4. 1992 (nikoliv zánikem posledního subjektu uvedeného jako její vlastník v rejstříku ochranných známek), a napadená ochranná známka tak byla vzhledem k datu jejího přihlášení (3. 11. 1993) zapsána v průběhu karenční lhůty, tedy v rozporu s § 5 tehdy platného zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 174/1988 Sb.“).

Přes výše uvedený závěr neposoudil žalovaný návrh žalobce jako oprávněný. Na rozdíl od právní úpravy platné v době zápisu napadené ochranné známky, zákon č. 441/2003 Sb. tzv. karenční lhůtu nezná, neboť vychází z principu, že je především v zájmu vlastníka ochranné známky, aby dostatečně dbal svých práv. Omezení přihlašovatelů ochranných známek, jak bylo upraveno v § 5 zákona č. 174/1988 Sb., již není obsahem § 4 ani § 6 zákona č. 441/2003 Sb. (důvody prohlášení známky za neplatnou). Podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. se pak sice posuzuje zápisná způsobilost podle zákona, který byl platný v době zápisu, současně se zde ovšem praví, že ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem. Jelikož podle současné právní úpravy již přihlášení ochranné známky ve lhůtě dvou let následujících po zániku shodné ochranné známky jiného vlastníka v souvislosti s výrobky či službami téhož druhu není překážkou jejího zápisu, neshledal žalovaný návrh žalobce na prohlášení napadené známky za neplatnou oprávněným.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Opodstatněnou soud neshledal námitku, podle níž žalovaný nerespektoval právní názor zdejšího soudu vyjádřený v závěrech rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 6 A 15/2001. Nejvyšší správní soud výslovně zavázal žalovaného, aby se náležitě zabýval otázkou splnění hmotněprávní podmínky přechodu namítané ochranné známky na jinou osobu, která by byla způsobilá být majitelem ochranné známky (§ 16 odst. 5 zákona č. 174/1988 Sb.), jejíž vyřešení považoval za nezbytné pro stanovení okamžiku zániku známky dle § 22 zákona č. 174/1988 Sb. a navazujícího období dvouleté karenční lhůty. V tomto směru uskutečnil žalovaný podle soudu dostatečná zjištění, den zániku ochranné známky byl stanoven ke dni 23. 4. 1992 a běh karenční lhůty tedy končil

dne 23. 4. 1994. Byla-li namítaná přihláška podána dne 3. 11. 1993, pak byl zápis této známky proveden v rozporu se zákonem.

Spor mezi účastníky však podle soudu vyvstal v průběhu nového řízení v souvislosti s v té době již účinným novým zákonem č. 441/2003 Sb., konkrétně jeho § 52 odst. 1 a 4. Současná právní úprava nezná institut karenční lhůty ve smyslu, v jakém existovala dle zákona č. 174/1988 Sb., a tuto dříve platnou ochrannou lhůtu nelze nalézt ani v předpisech komunitárního práva. Jako nepodložené proto soud shledal námitky, podle nichž trvání ochranné lhůty respektuje i nyní platný zákon v § 22 s odkazem na § 6 zákona č. 441/2003 Sb. Toto ustanovení upravuje typické a pravé důvody zápisné nezpůsobilosti, a to „věcný průzkum“ přihlašované známky, tj. hmotněprávní podmínky zápisu z hlediska prvků označení a rozlišovací způsobilosti, proto § 22 odkazuje na § 4 a § 6 citovaného zákona, které se týkají důvodů odmítnutí ochrany pro „označení“, užívání „označení“ a shodnosti „označení“. Tato úprava nezakotvuje žádné procesní překážky zápisu ve prospěch ochrany původního vlastníka.

Žalobce rovněž zaměňuje pojem ochranné lhůty, jak ji znal zákon č. 174/1988 Sb., s ochrannou dobou platnosti ochranné známky, ke které se váží oprávnění vyplývající ze známkové ochrany. Tato doba je nadále upravena v § 29 zákona č. 441/2003 Sb. včetně modifikované úpravy obnovy zápisu, na vypuštění karenční lhůty z právní úpravy však nic nemění.

Žalovaný podle soudu správně - vycházejí z § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. - zohlednil platnost zápisu ochranné známky i podle nové právní úpravy a ve vyjádření k žalobě vysvětlil i její smysl. Tento vyplývá z První směrnice Rady ES ze dne 21. 12. 1988 ve spojení s nařízením Rady ES č. 40/94 ze dne 20. 12. 1993 a se Smlouvou o známkovém právu sjednanou v Ženevě dne 27. 10. 1994 (publ. pod č. 199/1996 Sb.). Z této úpravy lze podle žalovaného seznat důraz na silnější princip zájmu vlastníka ochranné známky dbát svých práv při zeslabení ingerence státu a na odstraňování překážek zápisné způsobilosti např. i v náležitostech přihlášky ochranné známky. I když zásada pružnějšího průchodu zápisu, projevující se i v opuštění institutu karenční lhůty, byla vtělena do zákona teprve s účinností zákona č. 441/2003 Sb., je ve smyslu jeho přechodných ustanovení nezbytné aplikovat tuto novou úpravu i na řízení dosud neukončená, byť se nezřídka týkají i posuzování přihlášek ochranných známek z doby, která předchází sblížení úpravy známkového práva s předpisy EU.

Uvedený postup není podle soudu v rozporu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud rozhodl sice dne 24. 8. 2005, tedy za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., avšak v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni vydání původního rozhodnutí žalovaného (1. 12. 2000). Proto se zabýval relevantní právní úpravou těch skutečností, které se v daném stadiu rozhodování jevily jako určující (stanovení dne zániku ochranné známky pro určení běhu karenční lhůty). Závěru zdejšího soudu, podle kterého je v případě podání přihlášky v ochranné lhůtě třeba návrhu žalobce vyhovět, lze tak podle Městského soudu v Praze rozumět pouze tak, že zápis předmětné známky pro majitele Pragolaktos, a. s. byl učiněn v rozporu se zákonem č. 174/1988 Sb. a k takovému mezitímnímu úsudku také žalovaný dospěl. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší

správní soud se konečnou otázkou souladu zjištění o neplatnosti zápisu ochranné známky dle zákona č. 174/1988 Sb. se zákonem č. 441/2003 Sb. na podkladě § 52 odst. 1 posléze uvedeného zákona nezabýval a toto posouzení v komplexním kontextu současné právní úpravy ponechal na rozhodnutí žalovaného, nebylo možné, aby žalovaný toliko převzal mezitímní právní závěr zdejšího soudu za závěr konečný a nepodrobil jej srovnání s platnou právní úpravou.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) d) s. ř. s. Žalovaný podle stěžovatele rozhodl ve flagrantním rozporu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pro případ zjištění, že zúčastněná osoba (ještě pod svým původním obchodním jménem) podala přihlášku ochranné známky v karenční lhůtě, stanovil Nejvyšší správní soud jako jediný možný další postup žalovaného jednoznačně: „...potom bude třeba návrhu žalobkyně na výmaz napadené ochranné známky vyhovět“. Přestože žalovaný skutečně dospěl ke zmíněnému skutkovému závěru, rozhodl právě opačně, než jak mu pro tento případ uložil rozsudek Nejvyššího správního soudu. Výkladem § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. pak žalovaný učinil právní, nikoliv skutkový závěr, který ovšem v době svého rozhodování Nejvyšší správní soud jako již více než rok platný právní stav znal (ostatně jeho obsahem v rozsudku i argumentoval), avšak jako důvod zamítnutí návrhu jej neshledal. Městský soud v Praze pak tuto nezákonnost postupu žalovaného nenapravit s tím, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí respektoval jen právní stav v době, kdy jím zrušované správní rozhodnutí bylo vydáno. Od vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu však nedošlo k žádné změně ani právní úpravy ani skutkového stavu.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nerespektoval ani svou vlastní vázanost předešlým pravomocným rozsudkem v téže věci. I ve správním soudnictví platí závaznost pravomocných rozsudků v téže věci. V této souvislosti odkázal stěžovatel na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 3. 1998, sp. zn. II. ÚS 263/96 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, sp. zn. 2 Ads 16/2003, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS. Městský soud v Praze podle stěžovatele přehlédl, že při správnosti názoru žalovaného by bylo už od 1. 4. 2004 zcela bez významu jakékoli další dokazování, neboť od tohoto dne by už jediným možným rozhodnutím bylo pouze zamítnutí návrhu na výmaz. Potom je však právní závěr žalovaného (a tím i napadeného rozsudku Městského soudu v Praze) v rozporu nejen s odůvodněním, ale i s výrokem rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud by totiž rušil v té době už jediné možné a správné, tj. zamítavé, rozhodnutí žalovaného a ukládal by mu zcela zbytečně další dokazování, které by stejně pro nové rozhodnutí už nemohlo mít jakýkoli význam.

Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu je podle stěžovatele nejen procesně závazný, ale též objektivně správný. Podstatou správního řízení je totiž vyřešení sporu mezi dvěma si konkurujícími přihláškami shodné ochranné známky. Prioritu mezi nimi nelze posuzovat podle zákona jiného než platného v době podání těchto přihlášek. Prioritu jako nezbytnou podmínku zachovává i nová právní úprava v § 7 odst. 1 písm. a), neboť za zápisnou překážku označuje i ona to, čemu dříve bránila karenční lhůta. Argumentace ustanovením § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. proto nemůže podle stěžovatele obstát. Prioritní je pouze první účinně podaná přihláška. Posuzovat skutečnou prioritu mezi

dvěma přihláškami ochranných známek není možné jinak, než podle zákona platného v době podání těchto přihlášek. Předmětem sporu tedy není jen vlastní karenční lhůta, ale která z obou přihlášek jako první splňovala v době podání podmínky účinného podání a tím získala výsadu skutečné priority.

Výklad přechodných ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. učiněný žalovaným zavádí nakonec podle stěžovatele ústavně nepřipustnou retroaktivitu zákona. Také z toho důvodu nemohl předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu uvažovat o takovém výkladu, neboť jde o výklad svým obsahem ústavně nepřipustný. Intertemporální ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. nezakládá ústavně nepřipustnou pravou retroaktivitu zákona, nýbrž pouze nepravou retroaktivitu nové úpravy ode dne její účinnosti. Posuzování včasnosti či předčasnosti konkurujících si podaných přihlášek nelze podle pozdější právní úpravy zpětně měnit. Zvýhodnit ve věcech vlastnictví ochranných známek jako výrazných hodnot toho, kdo jednal v rozporu se zákonem, oproti tomu, kdo zákon striktně dodržel, by bylo nejen absurdní, ale i neústavní. Právě pro tyto důsledky je pravá retroaktivita zákona ústavně nepřipustná.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 16. 5. 2008. Vázanost správního orgánu názorem Nejvyššího správního soudu byla podle něj prolomena změnou právní úpravy, tj. přijetím zákona č. 441/2003 Sb., kdy na daný spor dopadají přechodná ustanovení tohoto zákona. § 52 odst. 1 pak zapovídá prohlásit za neplatnou ochrannou známku, která byla sice zapsána do rejstříku v rozporu s tehdy platným zákonem, pokud tento důvod zápisné nezpůsobilosti již současný zákon nezná. Jelikož nový zákon úpravu karenční lhůty neobsahuje, nemůže být její nedodržení důvodem prohlášení neplatnosti.

Na výše uvedeném nemůže podle žalovaného nic změnit ani stěžovatelem dovolávaná podstata sporu spočívající v konkurenci dvou přihlášek. Tato podstata totiž nebyla předmětem soudního přezkumu (řízení o výmazu ochranné známky na návrh stěžovatele). Úvaha stěžovatele, podle níž byl zachován institut identický s dřívější karenční lhůtou, spočívající v soukromoprávní námitce proti zápisu ochranné známky do rejstříku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., je podle žalovaného mimo realitu.

Pokud jde o námitku retroaktivity zákona, jedná se v případě § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. o nepravou retroaktivitu, která ukládá Úřadu posuzovat zápisnou způsobilost podle právního předpisu platného v době jejího zápisu do rejstříku s výjimkou podmínek, které recentní právo nezná. Na základě takto provedeného výkladu má tedy přihláška napadené ochranné známky „POLÁRKA“ č. O – 83936 ze dne 3. 11. 1993, která byla podána předčasně v průběhu karenční lhůty, nyní objektivně časovou prioritu před přihláškou žalobcovy ochranné známky č. O – 88895 požívající prioritu ze dne 25. 4. 1994.

Z uvedených důvodů navrhl žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 5 zákona č. 174/1988 Sb. bylo ze zápisu do rejstříku pro výrobky nebo služby téhož druhu vyloučeno po dobu dvou let označení, které bylo shodné s ochrannou známkou, k níž právo zaniklo podle § 22 písm. a) až c), ledaže o zápis takového označení požádala právnická nebo fyzická osoba, pro kterou byla ochranná známka v době zániku práva k ní zapsána; lhůta počínala běžet ode dne zániku práva k ochranné známce.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem.

O věci uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Předně je třeba odmítnout tvrzení stěžovatele o rozporu napadeného správního rozhodnutí s rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 6 A 15/2001 a přisvědčit v tomto ohledu argumentaci Městského soudu v Praze. Jak tento soud správně uvedl v odůvodnění svého rozsudku, Nejvyšší správní soud posuzoval věc v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., tj. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jelikož žalovaný rozhodoval o věci v roce 2000, představoval relevantní právní úpravu zejména zákon č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, potažmo zákon č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí neřešil otázku, podle jakého předpisu bude správní orgán v řízení pokračovat, a tudíž ani důsledky aplikace přechodných ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. Tímto zákonem argumentoval pouze k otázce výše zmíněného převodu a přechodu práv k ochranné známce, resp. jejich účinkům vůči třetím osobám. Správní orgán tedy postupoval správně, pokud podrobil závěr zdejšího soudu ohledně možného procesního vyústění věci (podle výsledků dalšího dokazování) konfrontaci s nově účinnou právní úpravou a návrh na podkladě poslední věty § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. zamítl, neboť dodatečně zjištěná protizákonnost zápisu napadené ochranné známky přestala být s nabytím účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. právně relevantní. Je proto na místě uzavřít, že napadené rozhodnutí žalovaného ani rozsudek Městského soudu v Praze nejsou v rozporu se závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem v rozsudku ze dne 24. 8. 2005, č.j. 6 A 15/2001 - 65.

Stěžovatel dále namítá, že výklad přechodného ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. tak, jak jej provedl žalovaný, zakládá ústavně nepřipustnou pravou retroaktivitu zákona. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud oprávněnou. Pravou retroaktivitou je třeba rozumět takové případy působnosti právní normy v čase, kdy se její účinnost vztahuje i na právní vztahy (právní skutečnosti) vzniklé před její platností. Nepravou retroaktivitou se pak rozumí případy, kdy se *vznik* a *platnost* právních vztahů posuzují podle dříve platných norem, *obsah* právních vztahů již ovšem podle normy účinné v době, kdy se o těchto právních vztazích rozhoduje. U retroaktivity pravé platí zásada obecné nepřipustnosti, ze které nicméně existují jisté striktně omezené výjimky (např. zásada trestního práva hmotného, podle níž se trestnost reprobovaného jednání posuzuje podle pozdějšího zákona tehdy, je-li to pro pachatele příznivější). (K uvedenému srov. např. *Teorie práva*, Kubů, L., Hungr P., Osina P., Linde, Praha, 2007, s. 82 a násl.)

Rovněž přechodná ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. vycházejí principiálně z koncepce nepravé retroaktivity, stanoví-li se v nich, že se zápisná způsobilost ochranné známky – je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou – posuzuje podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Z tohoto zásadně uplatňovaného principu však zákonodárce stanovil výjimku, a to pro případy, kdy by mělo být do existujících práv k ochranné známce zasahováno z důvodů podle nové právní úpravy již „překonaných“. Lze tak souhlasit se stěžovatelem, že předmětná právní úprava (nikoli pouze její výklad) zakládá jinak obecně nepřipustnou pravou retroaktivitu zákona, děje se tak ovšem zjevně ve snaze o zajištění co nejvyšší ochrany a stability již existujících právních vztahů a tedy objektivně ve prospěch stávajících vlastníků. Takovouto legislativní konstrukci nelze podle Nejvyššího správního soudu považovat za protiústavní.

Nakonec pokud jde o argumentaci ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., lze souhlasit se stěžovatelem potud, že účelem tohoto ustanovení - stejně jako karenční lhůty - je poskytnout ochranu vlastníkům starších označení s přihlašováním známek zaměnitelných. Rozdíl oproti předchozí právní úpravě však spočívá v tom, že zatímco karenční lhůta takto chránila dřívější vlastníky ještě po dobu dvou let od zániku starší známky, současný zákon chrání pouze označení v době podání posuzované přihlášky existující. Nový zákon tak oproti předchozí právní úpravě o poznání snížil intenzitu poskytované ochrany a nelze tedy tvrdit, že § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. i nadále supluje funkci karenční lhůty. Ani tato námitka stěžovatele proto není opodstatněná.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na

náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem v řízení o kasační stížnosti uložena žádná povinnost, Nejvyšší správní soud jí proto náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu